

Arrest

nr. 145 996 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LAMBRECHT, die loco advocaat C. TEURELINCX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 25 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 2 april 2013 onontvankelijk verklaard. Verzoekster werd op 12 april 2013 in kennis gesteld van die beslissing. Het betreft de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster werd op 12 april 2013 bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Het betreft de tweede bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2011 werd ingediend door : (...)

wettelijke vertegenwoordiger van :

AS

geboren op (...)1993 te Arm Ccr

**ook gekend als: AL geboren op (...)1993 te Jerevan*

AA

geboren op (...)2005 te Jerevan

nationaliteit: Armenië

adres: (...),2600 Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 1997 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, duurzame sociale bindingen zou hebben doen ontstaan, het centrum van haar belangen hier zou uitgebouwd hebben, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hierbij diverse attesten voorlegt, een attest van inburgeringscursus voorlegt, een attest van een cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt, een vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 05.05.1997 voor de eerste maal asiel aan in België. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 16.12.1997 met een beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 17.12.1997.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 25.03.2009 illegaal in België. Op datum van 25.03.2009 vroeg betrokkene voor de tweede maal asiel aan. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 22.09.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kreeg op 28.06.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos zij echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 7 maanden voor de eerste asielaanvraag en iets minder dan 6 maanden voor de tweede asielaanvraag was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, vloeiend Nederlands zouden spreken, gekend zouden staan als ernstige en ijverige leerlingen, diverse schoolattesten en getuigenverklaringen voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM indien zij zou moeten terugkeren dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verder beweert betrokkene dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene

haar leven in haar land van herkomst ernstig gevaar loopt volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argument die betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene (met name dat verzoekster te kampen heeft met ernstige psychologische problemen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkene haar aanvraag artikel 9ter, ingediend op 17.07.2009, werd negatief afgesloten op 30.05.2011. Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

En

"In uitvoering van de beslissing van Schepens Vanessa, administratief assistent gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

AA geboren te Arm Ccrop (...)1973, nationaliteit Armenië

Ook gekend als: HA geboren op (...)1973 te Jerevan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 22.09.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Eerste middel:

"schending van de artt. 2 en 3 wet 29/07/1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12/09/1991), schending van art. 62 wet 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (B.S. 31/12/1980). Ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou vol- doen om een machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen, meer nu zij deze aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure diende aan te vragen namelijk via de diplomatiek of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Echter wordt terecht gesteld dat verzoekster reeds sedert mei 1997 in België verblijft, en waar zij voldoende elementen heeft aangebracht om aan te tonen dat zij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Dit geeft aanduiding van een uitzonderlijke omstandigheid, en waar zij even- eens volledigheidshalve aan toont dat zij zich in een precare medische toe- stand bevindt, waar het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, en daar de aanvraag om een machtiging tot verblijf in te dienen. Eveneens toont verzoekster aan dat zij meermaals heeft getracht haar illegale toestand te legaliseren,

en redelijke pogingen heeft ondernomen om een wet- tig verblijf in België te bekomen. Deze geloofwaardige pogingen maken een onderdeel uit van een ononderbroken verblijf in België, en de daaruit voortvloeiende duurzame lokale verankering. Verzoekster heeft al het mogelijke gedaan om zich te integreren in België, waardoor zij automatisch een verblijfsvergunning in België heeft aangevraagd door zich te wenden aan de daartoe geëigende procedures. Gelet op voorgaande bestaat er dan ook geen enkele reden om aan verzoekster een weigering tot machtiging van verblijf af te leveren, en eveneens een bevel af te leveren het grondgebied te verlaten. Meer nu uit de motivering geenszins blijkt dat verzoekster niet aan de opgelegde voorwaarden zou voldoen. Gelet op het feit dat met de verstrekte informatie door verzoekster, welke gedetailleerd en correct is, geen rekening werd gehouden, worden de artt. 2 en 3 Wet 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook art. 62 Vreemdelingenwet geschonden.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij wijst op haar integratie in België. Dit element vormt, gelet op voorgaande, geen buitengewone omstandigheid, doch kan eventueel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd. De verzoekende partij slaagt er niet in die draagkrachtige motivering te doen wankelen.

Verzoekster betoogt zich te bevinden in een precaire medische toestand, maar betwist niet de motivering dienaangaande in de eerste bestreden beslissing, met name dat hiervoor een aparte procedure in het leven werd geroepen door de wetgever op 15 september 2006. De medische elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een eerdere aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd overigens ongegrond verklaard op 30 mei 2011, omdat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. De Raad verwierp het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing. Er werden geen nieuwe medische attesten voorgelegd, zodat uit het administratief dossier geen enkel medisch element een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen. Dat zij meerdere malen gepoogd zou hebben haar verblijf te regulariseren, doet verder geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster wist immers dat haar verblijf slechts werd toegestaan voor de duur van de asielprocedure. Na de eerste asielprocedure, beslissing van de commissaris-generaal van 17 december 1997, besloot zij geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en haar verblijf in illegaliteit verder te zetten in België. Het is vervolgens pas na een tweede asielaanvraag op 25 maart 2009 en een tweede bevel om het grondgebied te verlaten op 28 juni 2011 dat verzoekster op 17 juli 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van medische redenen. Het kan niet ingezien worden waarom die poging verzoekster zou verhinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen via de diplomatieke post van het land van herkomst.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Tweede middel:

“schending van art. 3 Verdrag 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S. 19/08, E.R.R., B.S. 29/07/1961). Doordat bij de bestreden beslissing in navolging van de weigering van een machtiging tot verblijf het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten; Terwijl door verzoekster in het kader van haar aanvraag tot verblijf voldoende informatie en de nodige correcte stavingstukken heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet enkel een gevaar oplevert voor haar gezondheid, maar eveneens voor haar fysieke integriteit en uit de bestreden beslissing niet in het minst het tegendeel is gebleken; Dat bovendien zoals reeds voormeld aangetoond verzoekster meer dan 15 jaar in België verblijft en hier een gezinsleven heeft opgebouwd, dan ook in België het enige centrum van haar belangen heeft opgebouwd; Dat zij bovendien twee minderjarige kinderen heeft, te weten :

- AL, geboren dd. (...)1993 te Arm Ccr
- AA, geboren dd. (...)2005 te Jerevan

welke kinderen in België reeds jaren school lopen, en van hen niet verwacht kan worden dat zij naar een land worden teruggestuurd waar zij geen enkele band mee hebben, laat staan dat de ouders worden teruggestuurd naar het land van herkomst; Gelet op voorgaande, beantwoordt de bestreden beslissing dd. 02/04/2013 niet op alle aangebrachte redenen in hoofde van verzoekster, waarop het risico op een mensonterende behandeling niet kan worden uitgesloten (ter vergelijking : Raad van State, 19/12/1998; arrest nummer 70.443, R.D.E. 1998, 89). Dat de bestreden beslissing dan ook art. 3 E.V.R.M. schendt;"

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster verwijst naar haar medische toestand en het feit dat zij in België het centrum van haar belangen heeft. Bovendien lopen haar kinderen reeds jaren school in België. Wat betreft de medische toestand en de integratie, kan verwezen worden naar de bespreking in het eerste middel.

Het feit dat de kinderen van de verzoekende partij in België school lopen, vormt op zich geen reden om te besluiten dat de verwerende partij de situatie van de verzoekende partij verkeerd heeft ingeschat. Er zijn immers geen redenen om aan te nemen dat de kinderen in het land van herkomst geen verder onderwijs zouden kunnen volgen. De verzoekende partij legt geen bewijsstukken voor waaruit zou kunnen blijken dat de scholing in het land van herkomst van die aard zou zijn dat de kinderen onomkeerbare nadelige gevolgen zouden ondergaan omwille van de overgang. De Raad van State oordeelde reeds meerdere malen dat het op zich niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Verzoekster maakt verder niet aannemelijk op welke wijze artikel 3 van het EVRM hierdoor geschonden zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC